

บทที่ 1

ข้อความทั่วไป

1. สภาพภูมิศาสตร์

ปัจจุบัน ประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศที่ปกครองด้วยระบบสหพันธรัฐ ประกอบด้วยมลรัฐต่าง ๆ จำนวนห้าสิบมลรัฐ และหนึ่งเขตการปกครองของรัฐบาลกลาง ตั้งอยู่ตอนกลางของทวีปอเมริกาเหนือ มีสี่สิบแปดมลรัฐ รวมทั้งเมืองหลวง ซึ่งคือกรุงวอชิงตัน ดี.ซี. ตั้งอยู่บนชายฝั่งมหาสมุทรแปซิฟิก จรดชายฝั่งมหาสมุทรแอตแลนติก มีประเทศแคนาดาตั้งอยู่ทางเหนือ และประเทศเม็กซิโกอยู่ทางตอนใต้ มีมลรัฐอลาสก้าแยกออกไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของทวีป และมลรัฐฮาวาย ตั้งอยู่ในหมู่เกาะกลางมหาสมุทรแปซิฟิก

ประเทศสหรัฐอเมริกามีพื้นที่ทั้งหมด 3.79 ตารางไมล์ หรือ 9.83 ล้านตารางกิโลเมตร มีประชากรมากกว่า 300 ล้านคน ถือได้ว่าเป็นประเทศที่มีพื้นที่ และประชากรมากเป็นลำดับที่สามของโลก มีประชากรที่ประกอบด้วยเชื้อชาติเผ่าพันธุ์ต่าง ๆ มากที่สุดในโลก

2. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์

ประเทศสหรัฐอเมริกาเกิดจากการรวมตัวกันของอาณานิคม 13 แห่งของอังกฤษ ซึ่งตั้งอยู่บนชายฝั่งมหาสมุทรแอตแลนติกของทวีปอเมริกาเหนือ เพื่อต่อสู้อังกฤษ จนกระทั่งมีการประกาศอิสรภาพในวันที่ 4 กรกฎาคม ค.ศ. 1776

แรกเริ่มเดิมทีผู้มาตั้งรกรากในประเทศสหรัฐอเมริกานั้นประกอบด้วยกลุ่มชนที่มีความแตกต่างกันในทางศาสนา เชื้อชาติ และทางเศรษฐกิจ กลุ่มศาสนาที่เดินทางมายังอาณานิคม ประกอบด้วยพวกแองกลิคัน (Anglican) พวกแบพติสต์ (Baptist) พวกฮิวเกะน็อท (Huguenot) พวกเบรสบีเทียเรียน (Presbyterian) พวกเคคเคอร์ (Quaker) และพวกโรมันแคทอลิก (Roman Catholic) กลุ่มชนชาติต่าง ๆ ที่อพยพมาอเมริกา ส่วน

เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดการปฏิวัติของชาวอเมริกันส่วนใหญ่เกิดจากการใช้มาตรการต่าง ๆ ของอังกฤษเพื่อแก้ปัญหาที่สำคัญ 3 ประการในตอนกลางศตวรรษที่ 18 คือ

1. ความจำเป็นที่ต้องเพิ่มภาษี ซึ่งคิดกันว่าบางส่วนควรจะมาจากชาวอาณานิคม
2. การเรียกร้องให้บังคับใช้กฎหมายทางธุรกิจของพ่อค้าชาวอังกฤษที่ประสงค์จะรักษาตลาดการค้าในอาณานิคมและแหล่งผลิต

3. ความยากลำบากในการควบคุมดินแดนใหม่ โดยเฉพาะเรื่องการปกครองการจัดที่ดิน และการคุ้มครองให้รอดพ้นภัยจากพวกอินเดียนแดง

ชาวอาณานิคมเห็นว่ามาตรการต่าง ๆ ที่อังกฤษใช้นั้นเป็นการกดขี่เสรีภาพของตนเอง จึงเกิดปฏิกิริยาต่อต้านมาตรการต่าง ๆ เหล่านี้ อันนำไปสู่การประชุมสภาแห่งทวีป ครั้งที่ 1 (First Continental Congress) ที่เมืองฟิลาเดลเฟีย ในปี ค.ศ. 1774 มีผู้แทนจากอาณานิคมเกือบทุกแห่งรวม 55 นาย ซึ่งนำไปสู่การรวมตัวกันเป็นสหภาพและทำสงครามกับอังกฤษ ชาวอาณานิคมทุกคนต้องการที่จะได้รับความแน่ใจตนเองมีสิทธิทุกอย่างเช่นเดียวกับชาวอังกฤษทุกคนพึงมีตามกฎหมายอันเกิดจากคำพิพากษาของศาล และตาม Bill of Rights ปี ค.ศ. 1689 ของอังกฤษ และตามกฎหมายที่สำคัญอื่น ๆ ที่ตราขึ้นโดยฝ่ายนิติบัญญัติ การประชุมกันครั้งนี้แม้จะไม่ได้รับพระบรมราชานุญาตจาก

เมื่อชาวอาณานิคมและชาวอังกฤษเริ่มทำการต่อสู้กันแล้ว จึงมีการประชุมสภาแห่งทวีปครั้งที่ 2 ในปี ค.ศ. 1775 แม้ว่าจะมีสถานะอันเป็นที่น่าสงสัย แต่องค์กรนี้ก็สวมอำนาจเหนืออาณานิคมทั้งหมดและยุบให้เตรียมพร้อมเพื่อทำสงคราม แม้จะมีการเป็นปฏิปักษ์ต่อสู้กัน ชาวอาณานิคมก็รู้สึกถึงเล่ห์เหลี่ยมที่จะแยกตนเองออกจากอังกฤษ กว่าพวกอาณานิคมจะลงรอยกันได้ก็เสียเวลาไปไม่น้อยทีเดียว และประกาศอิสรภาพในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1776

หลังจากที่มีการประกาศอิสรภาพแล้ว ประเทศสหรัฐอเมริกาได้มีการปกครองแบบสมาพันธรัฐ ซึ่งเป็นการรวมตัวกันอย่างหลวม ๆ มีการจัดตั้งสภาทวีป (Continental Congress) ขึ้นมา เพื่อปกครองประเทศที่เพิ่งมีการประกาศอิสรภาพ และมีการจัดตั้งกองทัพร่วมกัน แต่สภาทวีปมีอำนาจน้อยมาก และต้องพึ่งพาความร่วมมือของแต่ละมลรัฐที่จะต้องจัดหาอาวุธและเสบียงให้แก่กองทัพ นอกจากนี้มลรัฐต่าง ๆ ก็ไม่สวามิภักดิ์สนใจกับกฎหมายที่สภาทวีปตราขึ้นมามากนัก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากไม่มีการกำหนดอำนาจนิติบัญญัติของสภาทวีปไว้โดยชัดแจ้งนั่นเอง จนกระทั่งถึงปี ค.ศ. 1777 มลรัฐต่าง ๆ ที่มารวมตัวกันจึงได้จัดทำธรรมนูญสมาพันธรัฐ (Articles of Confederation) ขึ้นมาเพื่อปกครองมลรัฐต่าง ๆ ที่ประกาศตัวเป็นเอกราช แต่ธรรมนูญสมาพันธรัฐเป็นรัฐธรรมนูญที่มีลักษณะค่อนข้างอ่อนแอไม่สามารถนำมาปกครองประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ และระงับข้อพิพาทระหว่างมลรัฐทั้งหลาย จนกระทั่งผู้นำของมลรัฐต่าง ๆ เห็นว่าประเทศสหรัฐควรจะมีการจัดทำรัฐธรรมนูญขึ้นมาโดยกำหนดให้มีรัฐบาลกลางที่มีอำนาจที่เข้มแข็งเหนือมลรัฐต่าง ๆ จึงมีการจัดตั้งสภาร่างรัฐธรรมนูญ (Constitutional Convention) ขึ้นมาในปี ค.ศ. 1787 โดยในรัฐธรรมนูญกำหนดให้รัฐธรรมนูญมีผลบังคับใช้เมื่อมีเก้ามลรัฐให้สัตยาบันแก่รัฐธรรมนูญ ซึ่งก็มีมลรัฐเก้าแห่งให้สัตยาบันครบเมื่อเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1788 เมื่อรัฐธรรมนูญสหรัฐมีผลบังคับใช้เป็นเหตุให้มีการจัดการปกครองโดยมีอำนาจสาม

รัฐธรรมนูญของสหรัฐ มีลักษณะที่สำคัญดังนี้

1. เป็นการก่อตั้งการปกครองแบบสาธารณรัฐ โดยมีประธานาธิบดีเป็นประมุขของประเทศ มาจากการเลือกตั้งของคณะผู้เลือกตั้ง (electoral college)
2. มีการแบ่งอำนาจปกครองออกเป็น 3 ฝ่าย คือ ฝ่ายนิติบัญญัติ ฝ่ายบริหาร และฝ่ายตุลาการ
3. มีการก่อตั้งระบบการตรวจสอบและถ่วงดุล (checks and balances) กล่าวคือ
 - (1) ประธานาธิบดีมีอำนาจยับยั้ง (veto) ร่างพระราชบัญญัติที่ได้รับความชอบของรัฐสภา ซึ่งร่างพระราชบัญญัตินั้นจะถูกส่งกลับมายังรัฐสภา ในกรณีเช่นนี้ หากแต่ละสภาด้วยคะแนนเสียงข้างมาก 2 ใน 3 สามารถบล้างคำยับยั้งของประธานาธิบดี
 - (2) ประธานาธิบดีเป็นผู้มีอำนาจในการแต่งตั้งผู้พิพากษาศาลรัฐบาลกลางโดยคำแนะนำและยินยอมของวุฒิสภา
 - (3) ศาลสูงสหรัฐมีอำนาจในการวินิจฉัยว่ากฎหมายใดขัดต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่ หรือที่เรียกกันว่า judicial review
 - (4) ประธานาธิบดีอาจถูกถอดถอนได้โดยกระบวนการวิธี impeachment โดยรัฐสภา หากประธานาธิบดีกระทำความผิดฐานกบฏ (treason) รับสินบน (bribery) หรือกระทำความผิดร้ายแรง หรือความผิดต่อกระบวนการยุติธรรม เช่นการให้การเท็จ การขัดขวางกระบวนการยุติธรรม การยุ่งเหยิงกับพยาน เป็นต้น ซึ่งเรียกว่า high crimes and misdemeanors¹ ทั้งนี้สภาผู้แทนราษฎรจะเป็นองค์กรที่ตั้งข้อกล่าวหา (articles of impeachment) ด้วยคะแนนเสียงข้างมาก โดยสภาซึ่งเนตจะทำหน้าที่คล้ายกับศาลเพื่อทำการพิจารณาถอดถอนประธานาธิบดี ในรัฐธรรมนูญกำหนดว่าในกรณีประธานาธิบดีถูกพิจารณาถอดถอนให้ประธานศาลสูงทำหน้าที่เป็นประธานของกระบวนการวิธีพิจารณาถอดถอน การลงโทษผู้ถูกพิจารณาถอดถอนจะต้องได้คะแนนเสียงสองในสามของวุฒิสมาชิกที่ทำการพิจารณาถอดถอน เมื่อมีการตัดสินลงโทษประธานาธิบดี ประธานาธิบดีจะต้องพ้น

¹<http://members.tripot.com/GOP.cappitalist/Constitutionquotes.html>.

4. มีการแบ่งแยกอำนาจอธิปไตยระหว่างรัฐบาลกลาง และมลรัฐ โดยในบทบัญญัติรัฐธรรมนูญ ฉบับที่ 10 ซึ่งบัญญัติว่า “อำนาจใดก็ตามที่ไม่ได้มอบให้แก่สหรัฐ โดยรัฐธรรมนูญและไม่ได้ห้ามไว้โดยรัฐธรรมนูญว่าเป็นของมลรัฐให้สงวนไว้เป็นของมลรัฐต่าง ๆ และของประชาชน”²

บทบัญญัติว่าด้วยสิทธิ (Bill of Rights)

ในปี ค.ศ. 1787 สภาทวีป (Continental Congress) ได้ร่างบทบัญญัติว่าด้วยสิทธิที่สันตะกฤตขึ้นมานับหนึ่ง แต่ไม่ได้รับการบรรจุไว้ในรัฐธรรมนูญ โดยสภาร่างรัฐธรรมนูญ ในปี ค.ศ. 1787 เข้าใจว่าตัวรัฐธรรมนูญคือบทบัญญัติว่าด้วยสิทธิในตัวเอง ดังนั้นจึงไม่จำเป็นต้องมีการบัญญัติสิทธิต่าง ๆ แยกต่างหากออกมา และมีความเข้าใจว่าหากมีการบัญญัติสิทธิต่าง ๆ ไว้ในบทบัญญัติว่าด้วยสิทธิ จะทำให้เข้าใจโดยปริยายว่าสิทธิต่าง ๆ ที่ไม่ได้บัญญัติไว้ในบทบัญญัติว่าด้วยสิทธิ ไม่ใช่สิทธิของประชาชน การที่ไม่มีการบัญญัติบทบัญญัติว่าด้วยสิทธิในรัฐธรรมนูญ ทำให้มลรัฐต่าง ๆ เกรงว่าพลเมืองของตนเองจะถูกรัฐบาลกลางล่วงละเมิดสิทธิ และจะไม่ยอมให้สัตยาบันแก่รัฐธรรมนูญ จอร์จ วอชิงตัน (George Washington) ซึ่งขณะนั้นเป็นประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ ต้องสัญญากับมลรัฐต่าง ๆ ว่าจะมีการตราบทบัญญัติด้วยสิทธิขึ้นมามากขึ้นที่ที่มีการให้สัตยาบันแก่รัฐธรรมนูญ หลังจากที่ยุทธรัฐธรรมนูญได้รับการให้สัตยาบัน มลรัฐต่าง ๆ ก็ได้เสนอบทบัญญัติเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญขึ้นมามากกว่าหนึ่งร้อยฉบับ ให้รัฐสภาพิจารณา ซึ่งให้ความเห็นชอบสิบฉบับแรกที่มีชื่อเรียกโดยรวมว่า บทบัญญัติว่าด้วยสิทธิ (Bill of Rights)

บทบัญญัติว่าด้วยสิทธิเป็นการบัญญัติรับรองสิทธิต่าง ๆ ของประชาชนของมลรัฐต่าง ๆ เพื่อไม่ให้ถูกล่วงละเมิดโดยรัฐบาลกลาง ต่อมาศาลสูงสหรัฐได้อำศัยวรรคที่ว่าด้วย due process clause ในบทบัญญัติเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญฉบับที่ 14 (Fourteenth Amendment) กล่าวว่า สิทธิต่าง ๆ ของประชาชนจะต้องไม่ถูกล่วงละเมิดโดยมลรัฐต่าง ๆ เช่นเดียวกัน

¹United State Constitution Article 1 Section 3.

²Amendment x The powers not delegated to the United States by the Constitution, nor prohibited by it to the States, are reserved to the states respectively, or to the people.

สิทธิต่าง ๆ ที่กำหนดไว้ในบทบัญญัติว่าด้วยสิทธิ มีดังนี้

1. บทบัญญัติเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ ฉบับที่ 1 มีการรับรองเสรีภาพของประชาชนในการนับถือศาสนา (freedom of religions) เสรีภาพในการพูดจาปราศรัยและเสรีภาพของสิ่งพิมพ์ (freedom of speech and press) สิทธิในการชุมนุมด้วยความสงบ (the right to peaceably assemble) สิทธิในการเรียกร้องให้รัฐบาลเยียวยาความทุกข์ยาก (Right to petition the Government for redress of grievances)

2. บทบัญญัติเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ ฉบับที่ 2 เป็นบทบัญญัติที่รับรองสิทธิของประชาชนที่จะมีอาวุธไว้เพื่อต่อสู้ (Right to bear arms)

3. บทบัญญัติเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ ฉบับที่ 3 รับรองสิทธิในเคหสถานที่จะไม่ให้ทหารเข้าไปอยู่อาศัยในยามสงบ หรือในยามสงคราม หากไม่ได้รับความยินยอมจากเจ้าของบ้าน

4. บทบัญญัติเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ ฉบับที่ 4 สิทธิที่จะไม่ถูกค้น หรือถูกจับโดยไม่เหตุอันสมควร (right against unreasonable searches and seizures)

5. บทบัญญัติเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ ฉบับที่ 5 รับรองสิทธิของประชาชนที่จะต้องได้รับการไต่สวนโดยคณะลูกขุนใหญ่ เมื่อถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดที่มีโทษประหารชีวิต หรือความผิดร้ายแรง บุคคลย่อมไม่ถูกพิจารณาคดีสองครั้ง สำหรับการกระทำความผิดครั้งเดียว (right against double jeopardy) บุคคลย่อมไม่ถูกบังคับให้ให้การเป็นปฏิปักษ์ต่อตนเอง (right not to incriminate oneself in a criminal trial)

6. บทบัญญัติเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ ฉบับที่ 6 สิทธิในการที่จำเลยจะได้รับการพิจารณาคดีโดยลูกขุน (right to a jury trial) สิทธิในการที่จะได้รับการพิจารณาคดีอาญาโดยเปิดเผยและรวดเร็ว (the right to a speedy and public trial) สิทธิในการได้รับความช่วยเหลือจากทนายความ (right to counsel)

7. บทบัญญัติเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ ฉบับที่ 7 เป็นการรับรองสิทธิของประชาชนที่จะได้รับการพิจารณาโดยลูกขุนในคดีแพ่ง

8. บทบัญญัติเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ ฉบับที่ 8 เป็นบทบัญญัติที่ห้ามไม่ให้มีการเรียกเงินประกันตัวจำนวนสูงเกินไป หรือจะลงโทษจำเลยอย่างโหดร้ายทารุณจนเกินไป หรือผิดธรรมดาไม่ได้

9. บทบัญญัติเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ ฉบับที่ 9 บัญญัติว่า สิทธิต่าง ๆ ที่มีการบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ จะนำไปตีความเพื่อตัดสิทธิหรือลดความสำคัญของสิทธิอื่น ๆ ที่ประชาชนมีอยู่ก่อนแล้วไม่ได้

บทบัญญัติเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ ฉบับที่ 10 เป็นบทบัญญัติว่าด้วยอำนาจที่มลรัฐไม่ได้มอบให้แก่รัฐบาลกลางให้คงไว้แก่มลรัฐและประชาชน

ปัจจุบันมีบทบัญญัติเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญทั้งสิ้น 27 ฉบับ บทบัญญัติที่สำคัญได้แก่ ฉบับที่ 12 ยกเลิกทาส

ฉบับที่ 15 ให้สิทธิเลือกตั้งแก่ประชาชนทุกสีผิว

ฉบับที่ 19 ให้สิทธิแก่สตรีในการลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง

ฉบับที่ 26 ให้สิทธิแก่ผู้มีอายุตั้งแต่ 18 ปี มีสิทธิลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง

บทบัญญัติเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ ฉบับที่ 27 เป็นบทบัญญัติที่กำหนดว่าการตรากฎหมายเพื่อเปลี่ยนแปลงเงินเดือนของสมาชิกวุฒิสภาและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จะมีผลหลังจากมีการเลือกตั้งทั่วไปครั้งต่อไปเท่านั้น ทั้งนี้เพื่อเป็นการจำกัดอำนาจของรัฐสภาที่จะเพิ่มเงินเดือนให้แก่ตนเอง ซึ่งเป็นผลประโยชน์ทับซ้อน เป็นการป้องกันมิให้รัฐสภาตรากฎหมายเพื่อประโยชน์ของมวลสมาชิกรัฐสภาชุดที่ตรากฎหมายเพื่อเพิ่มเงินเดือนให้แก่ตนเอง หากรัฐสภาจะตรากฎหมายเพิ่มเงินเดือนแก่สมาชิกวุฒิสภาและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรต้องเป็นการเพิ่มเงินเดือนแก่สมาชิกรัฐสภาชุดต่อไปเท่านั้น บทบัญญัติเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ ฉบับที่ 27 เป็นบทบัญญัติเพิ่มรัฐธรรมนูญฉบับล่าสุด ซึ่งมีการเสนอมาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1789 เพิ่งได้รับการให้สัตยาบันในปี ค.ศ. 1992

การก่อกำเนิดกฎหมายอเมริกัน

อาจกล่าวได้ว่ากฎหมายอเมริกามีรากเง้ามาจากกฎหมายอังกฤษที่ชาวอาณานิคมนำมาสู่โลกใหม่ในช่วงศตวรรษที่ 17 และ 18 และมีการรับมาเป็นกฎหมายของตนเองหลังจากการปฏิวัติเพื่อประกาศตนเองเป็นอิสระจากการปกครองประเทศอังกฤษ

เช่น กล่าวไว้ในหนังสือชื่อ The Story of Law¹ ว่า “ทันทีที่อาณานิคมทั้งหลายมาถึงจุดที่จำเป็นต้องมีระบบกฎหมายที่มีความเจริญพอสมควร ก็ได้รับเอาระบบกฎหมายคอมมอนลอว์ของอังกฤษมาเป็นระบบกฎหมายของตนเอง ทั้งกฎหมายคอมมอนลอว์และ

¹Zane, The Story of Law, p. 358 (1927).

สำหรับที่มาของกฎหมายสหรัฐอเมริกา นั้น เราจำเป็นต้องแบ่งออกเป็นกฎหมายของรัฐบาลกลาง และกฎหมายของมลรัฐต่าง ๆ

สำหรับรัฐบาลกลางนั้นจะได้รับเอากฎหมายคอมมอนลอว์ของอังกฤษหรือไม่นั้น สังเกตได้จากคำพิพากษาศาลสูงของสหรัฐคดีหนึ่ง¹ “ที่กล่าวถึงการพยายามที่จะหันเข้าไปฟังกฎหมายคอมมอนลอว์เพื่อหาคำจำกัดความของความผิดและโทษของการกระทำ ความผิด ในกรณีที่รัฐธรรมนูญก็ดี บทบัญญัติของรัฐสภาก็ดี ไม่ได้กล่าวถึง ตามความคิดเห็นของข้าพเจ้า สหรัฐอเมริกาซึ่งเป็นรัฐบาลกลางนั้นไม่มีกฎหมายคอมมอนลอว์ และด้วยเหตุนี้จึงไม่อาจฟ้องการกระทำผิดตามกฎหมายคอมมอนลอว์ในศาล ของ รัฐบาลกลาง และถ้าหากว่าสหรัฐอเมริกามีกฎหมายคอมมอนลอว์ก็คงจะเป็นกฎหมายคอมมอนลอว์ของอังกฤษ แต่ก็เป็นการยากที่จะสืบค้นว่าสหรัฐอเมริกาได้รับเอาระบบกฎหมายนี้มาตั้งแต่เมื่อไรและอย่างไร”

สำหรับในแต่ละมลรัฐนั้น เป็นที่ยอมรับกันของหมู่ชนที่มาตั้งรกรากในอาณานิคม ว่าตนเองได้นำเอากฎหมายคอมมอนลอว์มาด้วย โดยถือว่าเป็นสิทธิมาแต่กำเนิดและเป็นมรดกของตนเพียงเท่าที่อาจใช้ได้กับสภาพของแต่ละท้องถิ่นและสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป แต่อาณานิคมแต่ละแห่งจะเป็นผู้ชี้ขาดเองว่าส่วนใดของกฎหมายคอมมอนลอว์ที่อาจใช้ได้กับสถานการณ์ใหม่ ๆ และการรับเอากฎหมายคอมมอนลอว์ของแต่ละมลรัฐ ก็อาจทำได้ด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น โดยบทบัญญัติของรัฐสภา โดยคำพิพากษาของศาล และโดยการปฏิบัติเป็นประจำ ดังนั้น ถ้าผู้ใดเดินทางผ่านมลรัฐต่าง ๆ จะเห็นได้ว่าไม่มีมลรัฐใดที่ได้รับเอาระบบกฎหมายคอมมอนลอว์ไว้ทั้งหมด ในขณะที่บางมลรัฐรับกฎหมายคอมมอนลอว์ที่มลรัฐอื่นไม่ยอมรับ โดยสรุป อาจกล่าวได้ว่ามีคอมมอนลอว์ที่แตกต่างกันเป็นจำนวนมากโดยคอมมอนลอว์ของมลรัฐหนึ่งอาจไม่ใช่กฎหมายคอมมอนลอว์ของอีกมลรัฐหนึ่งก็ได้ แต่กฎหมายคอมมอนลอว์ของอังกฤษอาจกล่าวได้ว่าเป็นกฎหมายของแต่ละมลรัฐเพียงเท่าที่มลรัฐเหล่านั้นได้ยอมรับเอาไว้เท่านั้น

เมื่อครั้งที่สหรัฐอเมริกายังเป็นอาณานิคม การรับเอากฎหมายคอมมอนลอว์มาเป็นกฎหมายของตนเองนั้นอาจเนื่องมาจากภาษาพูดของผู้อพยพมาตั้งหลักแหล่งใหม่ใน

¹U.S.v. Worrall 2 U.S. (2 Dall.0 384. 394 (1798).

1. ความไม่พึงพอใจต่อกระบวนการยุติธรรมบางประการของอังกฤษซึ่งเป็นสาเหตุให้ชาวอาณานิคมอพยพมาสู่โลกใหม่เพื่อหนีสภาพการณ์ที่ตนเองไม่อาจทนทานได้ในเมืองแม่ของตนเอง กรณีนี้เป็นความจริงอย่างยิ่งสำหรับผู้ที่มาสู่อเมริกาเพื่อแสวงหาเสรีภาพทางการเมือง ทางศาสนา และทางเศรษฐกิจ

2. อุปสรรคที่ทำให้ไม่อาจรับกฎหมายคอมมอนลอว์ไว้ในทันทีทันใดเนื่องมาจากการขาดนักกฎหมายที่ได้รับการศึกษาฝึกหัดอบรมอย่างดี เป็นเหตุให้กฎหมายวิวัฒนาการไปอย่างเชื่องช้าในศตวรรษที่ 17 และชีวิตอันลำบากแร้นแค้นของชาวอาณานิคมก็ไม่เหมาะที่จะนำเอากฎหมายคอมมอนลอว์ของอังกฤษมาใช้มากนัก ตำรากฎหมายอังกฤษก็ไม่มี ในหมู่ชาวอาณานิคมที่มาตั้งรกรากใหม่ ๆ ก็แทบจะไม่มีความรู้ทางกฎหมายเลย

3. ความแตกต่างกันอย่างมากระหว่างประเทศทั้งสอง ชีวิตความเป็นอยู่ในขณะเริ่มตั้งอาณานิคมยังมีความป่าเถื่อนอยู่อย่างมาก การลอกเอาสถาบันต่าง ๆ ของอังกฤษมาใช้ก็เป็นไปอย่างหยาบ ๆ ชาวอาณานิคมที่มาตั้งรกรากในอเมริกามีการนำเอากฎหมายอังกฤษมาใช้แต่เพียงบางส่วนเท่านั้นเอง การที่กฎหมายอังกฤษจะแทรกซึมเข้าไปในสหรัฐอเมริกา จึงเป็นเรื่องที่มีใช่ง่ายเลย

กฎหมายที่เกิดจากคำพิพากษาของศาลอังกฤษจะมีผลบังคับในสหรัฐอเมริกาในตอนแรกเริ่มตั้งอาณานิคมเพียงใดยังเป็นปัญหาที่ถกเถียงกันอยู่ รัฐสภาอังกฤษเองแม้จะมีอำนาจตรากฎหมายเพื่อใช้บังคับในสหรัฐ แต่รัฐสภาเองก็ไม่ได้ใช้อำนาจนี้อย่างเต็มที่ กฎหมายที่รัฐสภาตราขึ้นก่อนการตั้งอาณานิคมนั้นมีผลใช้บังคับในอาณานิคมอย่างเต็มที่ เช่นเดียวกับการที่มีผลบังคับในประเทศอังกฤษเอง ส่วนกฎหมายที่รัฐสภาอังกฤษตราขึ้นมาภายหลังการตั้งอาณานิคมแล้วไม่มีผลใช้บังคับไปถึงอาณานิคมในสหรัฐอเมริกา เว้นแต่พระราชบัญญัตินั้นจะระบุไว้โดยชัดแจ้ง กษัตริย์อังกฤษทรงมอบอำนาจในการตรากฎหมายให้อาณานิคมทั้งหลายตรากฎหมายขึ้นมาใช้บังคับกันเอง และแต่ละมลรัฐก็มีฝ่ายนิติบัญญัติที่จะตรากฎหมายขึ้นมาควบคุมการบริหารภายในของมลรัฐเอง มลรัฐต่าง ๆ

กฎหมายที่ตราขึ้นโดยฝ่ายนิติบัญญัติของอาณานิคม อาจต้องถูกตรวจสอบโดยอำนาจฝ่ายบริหารของอังกฤษซึ่งเป็นเมืองแม่ ถ้าหากปรากฏว่ากฎหมายนั้นขัดกับกฎหมายอังกฤษเองหรือ ขัดกับนโยบายทางการค้า ก็อาจถูกเพิกถอนได้ กฎหมายของอาณานิคมอาจถูกพิพากษาให้เป็นโมฆะได้ ถ้าหากมีการอุทธรณ์คดีจากศาลในอาณานิคมไปยังศาลในประเทศอังกฤษ แต่ก็ไม่มีมาตรการควบคุมที่แน่นอน จนกระทั่งถึงปลายศตวรรษที่ 17

ในระหว่างกลางศตวรรษที่ 17 กิจการฝ่ายตุลาการเป็นไปอย่างเรียบง่าย ไม่ยุ่งยาก และส่วนใหญ่ก็เป็นไปตามความถูกต้องในพระคัมภีร์ และกฎหมายธรรมชาติเสียมากกว่า วิธีพิจารณาในศาลก็เป็นแบบง่าย ๆ ไม่สู้มีพิธีรีตองเพื่อให้เข้ากับคำฟ้องแบบง่าย ๆ ซึ่งก็เหมาะสมกับตุลาการที่ไม่ได้รับการศึกษาทางกฎหมายเป็นส่วนใหญ่ แบบแผนส่วนใหญ่ที่ใช้ในศาลก็ดำเนินตามแบบแผนศาลท้องถิ่นของอังกฤษที่ชาวอาณานิคมมีความคุ้นเคยมาก่อน ในส่วนกฎหมายสารบัญญัติก็มีการปรับให้เข้ากับความต้องการในอาณานิคม ดังจะเห็นได้จากกรณีที่ยกยอให้ทายาทมีสิทธิเท่ากันในที่ดินอันเป็นมรดกของผู้ตายอย่างเสมอภาค ทั้งนี้ จะต้องไม่เป็นการกระทบกระทั่งถึงสิทธิของคู่สมรสฝ่ายที่ยังมีชีวิตอยู่ ซึ่งในเวลานั้นประเทศอังกฤษยังมีการปกครองแบบฟิวดัลลิซึม (feudalism) อยู่ โดยไม่ต้องการให้ที่ดินต้องถูกแบ่งแยกกระจายไปยังบุคคลต่าง ๆ จึงใช้หลัก primogeniture ซึ่งหมายความว่าบุตรชายโตสุดเท่านั้นที่มีสิทธิได้รับที่ดินอันเป็นทรัพย์สินมรดกสืบทอดจากบิดา ความเท่าเทียมกันในการรับมรดกในส่วนที่ดินถือเป็นประเพณีในอาณานิคมทางตอนเหนือ และได้มีการรับรองสิทธิเช่นนี้โดยบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ แม้จะมีคดีเกิดขึ้นจนเป็นเหตุให้กฎหมายฉบับหนึ่งของมลรัฐคอนเนตทิคัตถูกศาลอังกฤษพิพากษาว่าเป็นโมฆะ เพราะขัดกับกฎหมายอังกฤษก็ตาม หลักการนี้ก็เริ่มแผ่ขยายลงไปสู่มลรัฐทางใต้ทั้งหมดในปลายศตวรรษที่ 18

ในตอนต้นศตวรรษที่ 18 กฎหมายในอาณานิคมก็มีความเจริญขึ้นบ้าง ในขณะเดียวกันกฎหมายอังกฤษที่เกิดจากคำพิพากษาของศาลก็มีอิทธิพลมากขึ้น การตรวจสอบกฎหมายที่ตราขึ้นโดยสภาในมลรัฐต่าง ๆ ก็เป็นไปอย่างละเอียดลออ เมื่อ

การปฏิวัติมีผลทำให้อิทธิพลของกฎหมายอังกฤษหยุดชะงักไปชั่วขณะในบางมลรัฐที่ตั้งตัวขึ้นใหม่ เนื่องจากความเกลียดชังทางการเมืองในบางมลรัฐถึงกับตรากฎหมายห้ามมิให้อ้างถึงคำพิพากษาของศาลอังกฤษที่ตัดสินหลังจากการประกาศอิสรภาพของสหรัฐอเมริกา ในขณะเดียวกันคุณภาพของทนายความโดยส่วนรวมก็ไม่ได้เท่าที่ควร กล่าวคือ พวกที่นิยมการปกครองแบบกษัตริย์ได้เดินทางกลับประเทศอังกฤษบางคนก็ฉวยโอกาสเพื่อเป็นผู้นำเข้ารับตำแหน่งทางการเมืองและทางตุลาการภายใต้รัฐบาลใหม่ ยุคของผู้พิพากษาที่ไม่มีความรู้ทางกฎหมายจึงยังไม่สิ้นสุดลง ในระหว่างกลางศตวรรษที่ 18 มลรัฐไรต์ไอส์แลนด์ (Rhode Island) มีชาวนาเป็นหัวหน้าผู้พิพากษา และมีช่างตีเหล็กอยู่ในกลุ่มผู้พิพากษาศาลสูงด้วย จำนวนคำพิพากษาที่เป็นกฎหมายของสหรัฐก็มีไม่เพียงพอแก่ความต้องการของผู้พิพากษา แม้จะมีการเริ่มพิมพ์คำพิพากษาของศาลในตอนปลายศตวรรษที่ 18 ก็ตาม ดังนั้น จึงมีแนวโน้มที่จะหันเข้าหากฎหมายฝรั่งเศสและกฎหมายโรมัน มักจะมีการอ้างถึงนักเขียนตำรากฎหมายของยุโรป โดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายพาณิชย์และการขัดกันแห่งกฎหมาย ซึ่งตำรากฎหมายทั้ง 2 ลักษณะนี้อังกฤษมีอยู่น้อยมาก ประกอบกับมีผู้พิพากษาจำนวนน้อยมากที่มีความรู้ภาษาต่างประเทศอย่างดีพอ ประมวลกฎหมายของจักรพรรดิโนโปเลียนก็ได้บัญญัติขึ้นในศตวรรษที่ 19 นี้เอง คำอธิบายกฎหมายของแบล็คสโตนที่พิมพ์ในอเมริกา ฉบับปี 1803 ก็ยังมีอิทธิพลอยู่มาก

ในระหว่างต้นศตวรรษที่ 19 การเกษตรและการค้าขายถือเป็นเศรษฐกิจหลักของประเทศ ในขณะที่การพลังงานแผ่ขยายไปทางตะวันตกและมีการส่งสินค้าฝ่ายไปในตลาดยุโรป ผู้พิพากษาต่าง ๆ ก็เริ่มปรับหลักกฎหมายของประเทศอังกฤษให้เข้ากับสภาพการณ์ของอเมริกา และเริ่มวางรากฐานกฎหมายลักษณะต่าง ๆ เช่น เรื่องสัญญา ละเมิด การซื้อขายอสังหาริมทรัพย์ และการขัดกันแห่งกฎหมาย มีการตรากฎหมายโดยฝ่ายนิติบัญญัติขึ้นใช้บ้างในเรื่องวิธีพิจารณาความแพ่ง วิธีพิจารณาความอาญา กฎหมายอาญา การสมรส และการหย่า มรดก พันัยกรรม และการจัดการทรัพย์สินมรดกตามพันัยกรรม ประเพณีของชาวนาและชาวเหมืองทองคำก็กลายมาเป็นรากฐานของกฎหมายทางน้ำและเหมืองแร่ของรัฐทางตะวันตก รัฐบางแห่งที่มีทุ่งหญ้าและพลเมืองที่มีอาชีพเลี้ยงสัตว์เพื่อการยังชีพ แต่มีไม้เพื่อล่อมน้อยมากก็เปลี่ยนหลักกฎหมายของอังกฤษที่เจ้าของปศุสัตว์ต้องรับผิดชอบถ้าหากปศุสัตว์นั้นไปทำความเสียหายแก่พืชไร่ของเพื่อนบ้าน ยิ่งกว่านั้นยุคนี้ยังมี

ครั้งแรกของศตวรรษที่ 19 ปรากฏว่ามีสถาบันบางอันและวิธีพิจารณาความที่สืบทอดมาจนถึงปัจจุบันนี้ แต่หน้าที่ของสถาบันต่าง ๆ เหล่านี้ในปัจจุบันได้เปลี่ยนแปลงไปแล้ว และปัญหาที่เข้ามาเกี่ยวข้องก็แตกต่างกันจากสมัยเริ่มต้น ในช่วงระหว่างสงครามกลางเมือง คือปี ค.ศ. 1816 ถือเป็นจุดที่แบ่งกฎหมายในสมัยนั้นกับกฎหมายอเมริกันที่พัฒนาในภายหลังได้เป็นอย่างดี ภายหลังสงครามกลางเมืองจะพบว่าจำนวนพลเมืองได้เพิ่มขึ้นอย่างมากมาย และมักจะอยู่ในเมืองใหญ่ ๆ เสียเป็นส่วนใหญ่ หมู่ชนเหล่านี้จะพบเห็นความเจริญทางอุตสาหกรรม การขนส่ง และการสื่อสารที่มีความสลับซับซ้อนในรูปขององค์กรที่เป็นบริษัทจำกัด ในปี ค.ศ. 1850 ถึง 1860 จำนวนพลเมืองในรัฐมินเนโซต้าเพิ่มจาก 6,000 คน เป็น 172,000 คน ในปี ค.ศ. 1790 มีพลเมืองเพียง 3 เพอร์เซนต์ที่อาศัยอยู่ในเมืองต่าง ๆ จำนวน 6 เมือง ที่มีพลเมืองมากกว่า 8,000 คน เมื่อมาถึงปี ค.ศ. 1890 หนึ่งส่วนสามของพลเมืองสหรัฐอเมริกาอาศัยอยู่ในเมืองที่มีพลเมืองมากกว่า 4,000 คน จากปี ค.ศ. 1869 ถึง ค.ศ. 1900 ความยาวของทางรถไฟเพิ่มจาก 30,000 ไมล์ เป็น 166,000 ไมล์ ในปี ค.ศ. 1876 มีการส่งข่าวสารทางโทรศัพท์เป็นครั้งแรก และในปี ค.ศ. 1882 โรงงานไฟฟ้าของเอ็ดิสันเริ่มจ่ายกระแสไฟฟ้าในนครนิวยอร์ก

ในการขยายตัวของสังคมอุตสาหกรรมที่รวดเร็วอย่างนี้ การมีระบบกฎหมายที่มีความมั่นคงพอสมควรเริ่มทวีความสำคัญยิ่งขึ้น กฎหมายเรื่องบริษัทจำกัด บริษัทสาธารณูปโภค การรถไฟ และการประกันภัย ยังคงพัฒนาเรื่อยมา เมื่อมาถึงปลายศตวรรษที่ 19 กฎหมายในยุคก่อตั้งก็เริ่มเป็นรูปร่างขึ้นมา บทบาทของตุลาการเปลี่ยนจากการริเริ่มสร้างกฎหมายขึ้นใหม่เป็นการจัดกฎหมายให้เป็นระบบมากยิ่งขึ้น

เมื่อกฎหมายที่เกิดจากคำพิพากษาเพิ่มจำนวนมากขึ้น ความไม่แน่นอนของกฎหมายซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ในสมัยต้น ๆ นั้นเริ่มไม่ได้รับความนิยม จึงมีความพยายามที่จะทำให้กฎหมายเป็นสิ่งที่อาจคาดการณ์ได้ ความสำเร็จของศาลส่วนใหญ่ได้แก่ การจัดระบบต่าง ๆ ให้เป็นระเบียบและพัฒนารายละเอียดอย่างเหมาะสม ตำรากฎหมายระยะนี้เน้นถึงกฎหมายเฉพาะเรื่องมากยิ่งขึ้น ฝ่ายนิติบัญญัติก็มีความคิดริเริ่มใหม่ ๆ ในการปฏิรูปกฎหมายมากกว่าฝ่ายตุลาการ เหตุการณ์เป็นอยู่เช่นนี้จนถึงเวลาที่มี

ก่อนจะสิ้นศตวรรษที่ 19 แม้หลักกฎหมายจะเพิ่มขึ้นตามจำนวนคดีอย่างมีระบบก็ตาม ก็เริ่มขาดความนิยมไปบ้าง สิ่งที่ยังระมัดระวังสำหรับศาลก็คือความแน่นอนของกฎหมาย แต่ศาลก็ไม่อาจก้าวทันตามความต้องการของระบบเศรษฐกิจและทางการเมือง

ลักษณะของเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นนั้น เป็นสิ่งที่อาจคาดการณ์ได้ล่วงหน้า เพราะมีการก่อตั้งสหภาพแรงงานแห่งสหรัฐอเมริกา (American Federation of Labor) ซึ่งเป็นสหภาพแรงงาน ที่ใหญ่มากแห่งแรกของสหรัฐอเมริกาในปี ค.ศ. 1886 การก่อตั้งคณะกรรมการการค้าระหว่างรัฐ (Interstate Commerce Commission) ในปี ค.ศ. 1887 ซึ่งเป็นองค์การระดับชาติของรัฐบาลกลางแห่งแรก การตรากฎหมายป้องกันการผูกขาดทางการค้าฉบับแรกๆ ที่เรียกว่า Sherman Act ในปี ค.ศ. 1890 เมื่อมาถึงศตวรรษปัจจุบัน กล่าวได้ว่าเป็นยุคแห่งการเปลี่ยนแปลงและการริเริ่มโดยการตรากฎหมายเพิ่มมากขึ้นของฝ่ายนิติบัญญัติโดยเฉพาะกฎหมายที่เกี่ยวกับสังคมทั้งหมดโดยส่วนรวม และมีการอาศัยองค์การทางฝ่ายบริหารมากกว่าศาล ในปี ค.ศ. 1920 มีการตรากฎหมายเกี่ยวกับค่าทดแทนของผู้ใช้แรงงานจนเกือบครบทุกมลรัฐ ในเวลาเดียวกันนี้เอง อำนาจฝ่ายบริหารสมัยใหม่ก็เริ่มมีรูปร่างตามแบบอย่างที่เราเห็นอยู่ในปัจจุบัน ทั้งในระดับรัฐบาลกลางและระดับมลรัฐ

อิทธิพลของกฎหมายอังกฤษทุกวันนี้ กล่าวได้ว่าไม่มีความหมายในอเมริกาเลย ความจริงอิทธิพลของกฎหมายอังกฤษหมดสิ้นไปจากอเมริกาตั้งแต่เมื่อมีสงครามกลางเมือง จะเห็นได้ว่าน้อยครั้งนักที่คำพิพากษาของศาลในสหรัฐอเมริกาอ้างอิงถึงคำพิพากษาใหม่ ๆ ของศาลอังกฤษ และการรับเอาหลักกฎหมายของอังกฤษยังพบเห็นน้อยที่สุด

อย่างไรก็ตาม การเข้าถึงกฎหมายก็ดี การใช้ศัพท์กฎหมายและการถือหลักการของคอมมอนลอว์ก็ดี มีลักษณะเหมือนกันทั้งในสหรัฐอเมริกาและในอังกฤษ โรงเรียนกฎหมายในอเมริกาก็ยังคงสอนถึงกฎหมายที่ปรากฏในคำพิพากษาเก่าของอังกฤษ แม้จะมีจำนวนไม่มากนักก็ตาม ศาลและนักกฎหมายแม้จะไม่สนใจกฎหมายอังกฤษแล้วก็ตาม แต่ก็ยังมีแนวความคิดเอนเอียงไปในทางอังกฤษ ซึ่งนำมาสู่กฎหมายอเมริกันเมื่อ 150 ปีที่ผ่านมา แนวความคิดที่สำคัญเหล่านี้ได้แก่ ความมีอำนาจสูงสุดของกฎหมาย ดังจะเห็นได้

